

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

16791 *Reial decret llei 20/2018, de 7 de desembre, de mesures urgents per a l'impuls de la competitivitat econòmica en el sector de la indústria i el comerç a Espanya.*

I

Un sector industrial fort i competitiu contribueix a generar una economia més resilient davant els cicles, genera ocupació estable i de qualitat i és un element de cohesió social i benestar i vertebrador del nostre país. Es configura com un dels motors principals de la nostra economia amb un gran potencial per combatre les desigualtats socials, originades pels salaris baixos i la desocupació, i és un vector clau per a l'avenç en matèria de desenvolupament sostenible i economia circular.

La competitivitat de la indústria és essencial per garantir un creixement sostenible i integrador. El sector industrial aporta el 14,4 per cent del VAB, un 3,7 per cent més si tenim en compte el sector energètic i el 14,1 per cent del nombre d'empleats a Espanya, però les sinergies que genera i el seu efecte motor de l'economia el converteixen en una palanca encara més rellevant en termes relatius. Tanmateix, en un entorn cada vegada més globalitzat i digitalitzat són múltiples els elements que socaven la competitivitat del sector, que requereix actuacions ràpides i adaptades a les necessitats de les empreses. Així, l'any 2018, el sector industrial, tant en magnitud PIB com en ocupació, ha moderat el seu creixement en més proporció que el que ha fet l'economia espanyola en el seu conjunt.

La societat espanyola està cada vegada més conscienciada que hem d'evolucionar cap a un model socioeconòmic en què la sostenibilitat sigui el factor decisiu en les actuacions que es portin a terme des de totes les àrees. Per tot això, el canvi de paradigma de la societat cap a un model d'economia circular i un model energètic sostenible requereix un esforç de transformació per part del sector industrial que contribueixi a mantenir i potenciar la seva competitivitat.

En aquesta línia, el marc estratègic per a l'Espanya industrial 2030 del Govern i les agendes industrials que el desenvolupen preveuen mesures a curt i mitjà termini amb la finalitat d'assolir, en aquest àmbit, un creixement sostenible, just i integrador, amb els objectius d'incrementar la competitivitat del teixit industrial espanyol; afavorir i impulsar l'adopció de la Indústria Connectada 4.0; impulsar el creixement i desenvolupament de les PIMES industrials i aprofundir en la generació de talent i llocs de treball de qualitat. Amb això, el Govern aposta decididament per la indústria com a sector generador de creixement i de cohesió social.

Aquestes actuacions s'han d'emprendre sense demora per evitar una pèrdua de competitivitat de la indústria espanyola que condueixi a una situació de desavantatge en els mercats internacionals i respecte de la resta de socis europeus, i que permeti fer front als reptes de la digitalització i globalització que l'economia mundial està experimentant de manera cada vegada més accelerada.

Aquestes accions tenen temps d'execució diferents, però algunes requereixen una intervenció immediata del Govern perquè el seu desenvolupament futur no es vegi compromès. Per això, aquest Reial decret llei aborda els aspectes més inajornables que afecten la competitivitat del sector industrial, com la regulació del contracte de relleu per adaptar-lo a la singularitat de la indústria manufacturera. S'adopten, així mateix, mesures de suport al sector industrial i, molt especialment, a les empreses electrointensives i, finalment, s'aproven determinades disposicions en matèria de seguretat industrial.

Aquest paquet regulador que impulsa la competitivitat industrial es complementa amb algunes mesures concretes que incideixen en la competitivitat del sector comercial. Així, es regula la limitació de la venda amb pèrdua, s'adapta la regulació espanyola a la doctrina

del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i se suprimeixen els registres de franquiciadors i de vendes a distància.

II

La indústria manufacturera és un dels motors de creixement de l'economia espanyola i de generació de benestar. En una societat cada vegada més globalitzada i digitalitzada, aquesta indústria té un paper fonamental per afrontar els reptes de la sostenibilitat i la competitivitat de tota l'economia espanyola, per la seva capacitat d'incorporar noves tecnologies, de generar treballs estables i de qualitat i de vertebrar el territori.

Actualment, la indústria manufacturera representa el 14,1 per cent de l'ocupació. L'aplicació de mesures d'eficiència i la determinació per fer d'Espanya un dels països amb les indústries més productives del nostre entorn ha assentat les bases per a la recuperació del sector en termes d'ocupació i de desenvolupament social.

Si alguna cosa caracteritza la indústria manufacturera, és l'alta qualitat de les seves ocupacions, amb un alt grau de contractació indefinida, on s'ofereixen oportunitats de desenvolupament professional, aprofitant la major permeabilitat en el mercat laboral a través de la formació professional i la formació professional dual.

Per assolir avantatges competitius sostenibles en una indústria global, és necessari sustentar el rendiment de les empreses també sobre els factors que són susceptibles de generar un èxit diferenciat respecte als països productors principals. La productivitat i la flexibilitat s'erigeixen com els dos eixos vertebradors del desenvolupament industrial dels últims anys. Per seguir creant ocupació i continuar sent competitius, és necessari avançar sobre aquests dos factors, en el marc del diàleg social, amb mesures consensuades que ofereixin al sector eines per competir en aquests àmbits, com ho és el contracte de relleu, un instrument valuós per minorar els percentatges de desocupació que, de manera particularment acusada, afecten la població activa de menys edat.

Les reformes fetes en els últims anys en les normes reguladores de la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu han dificultat en la pràctica l'accés a aquesta modalitat de jubilació. En conseqüència, l'ús del contracte de relleu ha disminuït en els últims anys, i ha posat de manifest l'existència de determinades disfuncionalitats en la regulació actual de la figura de la jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu, la qual cosa, al seu torn, ha frustrat en part la finalitat perseguida per aquesta modalitat de jubilació parcial, que no és altra que la de procurar el rejuveniment de les plantilles, el foment de la contractació indefinida i l'increment de la productivitat de les empreses.

El proper 31 de desembre de 2018 finalitza el termini d'aplicació de la disposició transitòria quarta del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, sense que s'hagi completat el cicle, la qual cosa posa en risc la competitivitat futura, a mitjà i llarg termini, de les plantes de fabricació i muntatge. És necessari, doncs, i urgent, allargar el període d'aplicació de la disposició transitòria esmentada, amb la finalitat d'evitar que aquesta s'extingeixi.

Això es porta a terme a l'article 1 d'aquest Reial decret llei mitjançant la modificació corresponent del text refós de la Llei general de la Seguretat Social. En concret, l'exigència de garantir la sostenibilitat financera del sistema de la Seguretat Social aconsella que aquesta sigui una reforma transitòria i limitada de la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu, orientada particularment a sectors professionals industrials i, dins d'aquests, als col·lectius de treballadors que presten serveis que comporten esforços físics rellevants i, a més, han assolit certes cotes d'edat, antiguitat i cotització mínima.

La incorporació d'aquesta mesura, que allarga el període d'aplicació de la disposició transitòria esmentada, impulsa la competitivitat de la indústria i facilita les decisions de noves inversions en les nostres plantes productives, inversions orientades en gran mesura a fer la transformació necessària de la indústria durant la transició ecològica, oferir productes sostenibles i noves solucions per a una societat descarbonitzada, millorar els seus processos per a un aprofitament més gran de les primeres matèries i l'energia, i

reduir les emissions contaminants. Aquesta mesura contribueix, sens dubte, a assegurar la transició ecològica de la indústria, i en manté l'activitat i les ocupacions.

D'altra banda, aquesta contribució del sector industrial a la transició ecològica s'ha de monitorar convenientment, de manera que les administracions públiques, i la societat en el seu conjunt, puguin tenir la informació en aquest aspecte. Les empreses industrials han de contribuir a proporcionar informació sobre les seves polítiques d'empresa i els plans d'actuació destinats a reduir les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle, així com informar sobre el compliment dels plans esmentats i els assoliments obtinguts, sense que aquesta exigència d'informació comporti una càrrega administrativa per a les petites i mitjanes empreses.

D'acord amb això, en la disposició addicional primera del Reial decret llei s'exigeix a les grans empreses industrials manufactureres els empleats de les quals s'hagin acollit a la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu, que estableix l'article 1, que incloguin entre la informació no financera dels seus informes de gestió la referida a les mesures que l'empresa adopti en el marc de la transició cap a una economia descarbonitzada. Tot això, als efectes d'afavorir una gestió equilibrada de la transició del model actual de producció i consum de la indústria manufacturera cap a un model sostenible en què s'integri adequadament la variable del canvi climàtic.

III

Una indústria competitiva, sostenible i integradora s'ha de correspondre amb una assumpció de responsabilitat de les administracions públiques en el control de la seguretat industrial i en la qualitat i vigilància del mercat que garanteixi la competència lleial entre els productors i, a la vegada, signifiqui una millora en la seguretat dels productes que es posen a disposició dels consumidors, incloent-hi el seu impacte mediambiental.

En aquest sentit, s'han reforçat les polítiques europees de control administratiu previ i posterior a la posada en servei dels productes comercialitzats, la qual cosa fa necessari i urgent establir un règim sancionador en l'àmbit industrial que penalitzi de manera proporcionada, efectiva i actualitzada les infraccions comeses i actuï de manera dissuasiva davant possibles incompliments.

La Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria, disposa que les instal·lacions, els equips, les activitats i els productes industrials, així com la seva utilització i el seu funcionament, s'han d'ajustar als requisits legals i reglamentaris de seguretat. Això, d'acord amb els reglaments de seguretat industrial dictats en l'àmbit comunitari o per organismes internacionals supranacionals amb els quals Espanya té subscrits acords en matèria d'harmonització tècnica, tant de vehicles com d'altres productes industrials.

La conformitat del disseny, la fabricació i la posada en servei de productes industrials constitueix no solament la base de la lliure circulació de mercaderies en el mercat interior europeu, sinó un factor clau de competitivitat de les empreses, que les habilita per comercialitzar els seus productes en altres mercats internacionals, i comporta un impuls al desenvolupament i la innovació tecnològica empresarial. Des de l'aprovació de la Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria, el marc legislatiu comunitari en aquest sector ha avançat notablement. En concret, el cabal comunitari en matèria de seguretat de productes comprèn nombrosos àmbits i s'ha anant regulant per diferents directives i reglaments europeus. Aquesta regulació europea disposa que els estats membres han d'establir normes relatives a les sancions aplicables en cas d'incompliment dels requisits que estableix la reglamentació europea en matèria de seguretat de productes. A més, estableix que les sancions esmentades han de ser efectives, proporcionades i dissuasives.

En el nostre ordenament, les infraccions i sancions en matèria de seguretat de productes les recull l'esmentada Llei 21/1992, de 16 juliol; no obstant això, les quanties de les sancions han quedat desfasades i allunyades dels objectius que la normativa comunitària exigeix.

Per això, i tenint en compte que totes les reglamentacions europees en matèria de seguretat de productes ja estan en vigor, es considera urgent i de necessitat imperiosa la modificació, a l'article 2 d'aquesta norma, de l'import de les sancions que estableix la

Llei 21/1992, de 16 de juliol, per alinear-lo amb els objectius que marquen les diferents normatives europees quant a efectivitat, proporcionalitat i efecte dissuasiu.

IV

El Reglament de seguretat per a instal·lacions frigorífiques i les seves instruccions tècniques complementàries, aprovat pel Reial decret 138/2011, de 4 de febrer, imposa una sèrie de requisits administratius que fan que, en la pràctica, el cost d'una instal·lació amb gas refrigerant de categoria 2-L sigui inviable, malgrat que sigui conforme a la normativa comunitària i tingui menys potencial d'escalfament atmosfèric, la qual cosa significa una reducció de la contribució d'aquest tipus de gasos refrigerants al canvi climàtic.

El Govern, conscient de la trava que això comporta, ha iniciat el tràmit d'aprovació d'un nou reial decret que actualitzi els requisits del Reial decret 138/2011, de 4 de febrer, entre altres coses, en els aspectes referits als equips amb refrigerant de la categoria 2-L.

Els tràmits procedimentals necessaris per fer aquesta reforma reglamentària fan que no sigui possible la seva aprovació fins a mitjan any 2019. És necessari i urgent, per tant, portar a terme una actuació de caràcter transitori que eviti un trencament d'estocs d'aquests equips, ja que els fabricants n'estan iniciant actualment la fabricació per a l'any 2019 i necessiten, de manera urgent, seguretat jurídica sobre l'acceptació a Espanya d'aquests equips amb refrigerants de categoria 2-L, i eliminar uns tràmits i requisits tan exigents com els que recull la reglamentació actual, a la vegada que es garanteix la seguretat dels aparells. Aquesta mesura, urgent i necessària, la recull la disposició transitòria segona del Reial decret llei.

V

La Directiva 2009/72/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 13 de juliol de 2009, sobre normes comunes per al mercat interior de l'electricitat i per la qual es deroga la Directiva 2003/54/CE, en l'article 28 admet la possibilitat de l'existència de «xarxes de distribució tancades», definides com a xarxes de distribució que subministren energia elèctrica a una zona industrial, comercial o de serveis compartits reduïda des del punt de vista geogràfic.

Les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades són un tipus especial de xarxes de distribució que s'han implementat en nombrosos països de la Unió Europea amb la finalitat de tenir en compte la realitat de la indústria interrelacionada entre si en determinats polígons. Aquest tipus d'indústries, amb risc de deslocalització fora de la Unió Europea per la competència internacional forta i amb un elevat cost energètic en la seva estructura de costos, poden constituir una xarxa de distribució d'energia elèctrica tancada que comporti avantatges econòmics per a tot el conjunt.

Encara que la Directiva 2009/72/CE no obliga els estats membres a regular les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades, la seva regulació al nostre país ha de permetre una reducció de costos econòmics de l'energia elèctrica per a la mitjana i gran indústria concentrada en àmbits territorials reduïts, millorar-ne la competitivitat en uns moments en què és clau el manteniment de la indústria existent i la reindustrialització i implantació de nova activitat industrial al nostre país, i que les seves condicions de connexió a la xarxa pública tinguin una garantia suficient, atès que el seu eventual volum de consum i potència no ha de constituir de cap manera un risc per a la seguretat de les xarxes.

En aquest sentit, mitjançant l'article 3 d'aquest Reial decret llei s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol l'article 28 de la Directiva 2009/72/CE. Per a això s'estableixen els principis bàsics que han de regir la constitució i l'autorització de xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades, i es fixa un termini màxim de sis mesos perquè el Govern porti a terme el desplegament reglamentari de les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades, d'acord amb els principis de sostenibilitat econòmica i financera del sistema, eficiència energètica i transició justa.

És necessari també reconèixer una protecció especial a la indústria electrointensiva, una indústria estratègica per a qualsevol país desenvolupat. El cost del subministrament

elèctric pot assolir fins a un 50 per cent dels seus costos productius. Aquesta indústria competeix en mercats globals, per la qual cosa el cost local que tinguin les condicions de subministrament elèctric té un paper fonamental a l'hora de determinar-ne la viabilitat en un país. La Comissió Europea reconeix la sensibilitat que tenen aquestes indústries a factors locals de preu. En les seves directrius recull la importància que té el cost del subministrament elèctric en la indústria electrointensiva, per la qual cosa la majoria dels estats membres de la Unió Europea estan evolucionant cap a un model sensible al cost del subministrament elèctric en la indústria electrointensiva, i implanta una combinació de mesures que protegeixin la seva competitivitat en tots els components que formen la factura final del subministrament.

En aquest entorn global tan competitiu, Espanya no pot ser una excepció. Per això, és necessari i urgent arbitrar mecanismes que permetin optimitzar el cost que l'energia elèctrica té per a aquests consumidors electrointensius i, d'aquesta manera, millorar-ne la competitivitat internacional. Aquests consumidors reuneixen unes característiques de consum i tenen una contribució potencial a la millora de la gestió tècnica del sistema que requereix un tractament diferencial en què se'n reconeguin les particularitats per millorar-ne la competitivitat, de conformitat amb la normativa comunitària.

A aquest efecte, aquest Reial decret llei, en l'article 4, inclou la figura del consumidor electrointensiu i dona un mandat al Govern perquè, en el termini de sis mesos des de la seva entrada en vigor, elabori i aprovi un Estatut dels consumidors electrointensius, que els caracteritzi i en reculli els drets i les obligacions en relació amb la seva participació en el sistema i els mercats d'electricitat. La creació i regulació de la figura del consumidor electrointensiu permet dotar aquests consumidors d'escenaris predictibles per als seus costos energètics, reduir la volatilitat inherent als mercats energètics globals i dotar de seguretat les inversions industrials.

Com s'ha assenyalat, el sector industrial europeu està immers en una transformació profunda. Malgrat els instruments comunitaris i nacionals al seu abast, hi ha una enorme preocupació davant les decisions de tancament de grans instal·lacions industrials, algunes de les quals de caràcter estratègic per la seva posició en la cadena de valor.

Mereixen una menció especial les indústries electrointensives que suporten en major mesura els costos derivats de les polítiques climàtiques i energètiques.

Per preservar la competitivitat i evitar la deslocalització de les indústries electrointensives, ja s'han establert mecanismes com la compensació dels costos indirectes i, a més, quan es porti a terme el desplegament reglamentari d'aquest Reial decret llei, es poden establir altres mecanismes de suport, mesures o ajudes, a què es poden acollir aquests consumidors; tot això, de conformitat amb la normativa de la Unió Europea sobre ajudes d'Estat.

Amb l'experiència acumulada des de la posada en marxa d'aquests mecanismes de compensació, es conclou que, perquè les ajudes siguin veritablement eficaces i compleixin la seva finalitat real, evitar la deslocalització, és necessari incloure obligacions addicionals als beneficiaris, seguint la línia, marcada des de la Unió Europea, d'establir criteris de condicionalitat en la concessió d'ajudes, amb l'aprovació del Reglament (UE) núm. 1303/2013 del Parlament Europeu i del Consell, de 17 de desembre de 2013, en les quals es vincula l'obtenció d'ajudes per a inversions en infraestructures o productives amb un compromís de permanència dels beneficiaris.

En aquest sentit, l'article 5 d'aquest Reial decret llei obliga els beneficiaris d'aquestes ajudes a la indústria electrointensiva a mantenir l'activitat productiva durant un període de tres anys, a partir de la data de concessió d'aquestes, excepte en els supòsits de situacions de crisi empresarial, i es considera que aquesta obligació s'incompleix si procedeixen de manera efectiva a reduir en més d'un 85 per cent la seva capacitat de producció o es produeix un acomiadament col·lectiu que impliqui una reducció de més d'un 85 per cent de tota la seva plantilla de treballadors. Es poden excloure del reintegrament de les ajudes les empreses que redueixin la seva capacitat productiva o la seva plantilla en més d'un 85 per cent, però ho facin de manera temporal durant el procés de recerca de nous inversors,

sempre que desemboqui en la represa de l'activitat productiva de la instal·lació i es recuperi, almenys, el 50 per cent de la seva producció i del seu nivell d'ocupació anteriors.

D'altra banda, la cogeneració d'alta eficiència que utilitzi combustibles renovables, gas natural o de baixes emissions és un instrument rellevant per a la millora de l'eficiència energètica i la reducció de les emissions en els usos industrials de l'energia.

Davant la propera finalització de la vida útil reguladora d'una part important del parc de cogeneració actualment en funcionament, és necessari i urgent establir una habilitació que permeti estendre'n la vida útil, de manera que la capacitat esmentada segueixi operativa i s'eviti, al mateix temps, la necessitat que abundants recursos econòmics s'hagin de destinar a la seva substitució en un moment en què el finançament es converteix en un recurs escàs que convé dirigir de la manera més eficient per al conjunt de la societat. Això es porta a terme a la disposició transitòria tercera del Reial decret llei.

La indústria necessita seguir operant les seves instal·lacions actuals de cogeneració amb un mínim de rendibilitat. El seu tancament significaria una escalada dels seus costos energètics, la pèrdua d'eficiència del sistema energètic i un augment d'emissions, atès que les empreses haurien de substituir les seves instal·lacions actuals de cogeneració tant pel consum elèctric necessari com pels equips generadors de calor equivalent. És urgent desplegar un marc que en possibiliti l'operació quan conclogui la seva vida útil actual per evitar la pèrdua d'eficiència del sistema i de rendibilitat dels seus operadors, ja que durant el 2018 i el 2019 han de finalitzar la seva vida útil desenes d'instal·lacions de cogeneració amb una potència estimada de 248 MW, dels quals 237 MW pertanyen a instal·lacions de cogeneració d'alta eficiència que utilitzen combustibles renovables o gas natural.

Amb aquest Reial decret llei, per tant, es contribueix a millorar la competitivitat de la nostra indústria i s'estableixen mecanismes que li permetin, en l'àmbit dels costos energètics, competir en igualtat de condicions amb els països del nostre entorn. A més, de manera simultània, s'articulen mecanismes que assegurin la transició justa, així com una relació sinèrgica de la indústria amb la societat, i garanteixin que l'esforç que aquesta fa es tradueixi en creació i manteniment de l'ocupació i en generació d'activitat econòmica.

VI

Pel que fa al sector del comerç, recentment s'ha produït una sèrie de circumstàncies i esdeveniments que fan necessari replantejar-se la regulació de determinats aspectes dins de l'àmbit del comerç detallista i, per tant, la modificació d'una sèrie de preceptes que conté la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, i la derogació de la seva normativa de desplegament.

En primer lloc, la Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 19 d'octubre de 2017, com a conseqüència del procediment prejudicial c-295/16, cas Europamur Alimentación SA, va declarar la incompatibilitat de l'article 14 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, en què es regula la venda amb pèrdua, amb la Directiva 2005/29/CE del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de maig de 2005, sobre pràctiques deslleials de les empreses als consumidors en el mercat interior. Això obliga a fer la modificació de l'article esmentat amb urgència, ja que les sentències recaigudes en processos relatius a qüestions prejudicials constitueixen interpretació del dret comunitari i només les poden acatar els estats membres perquè són de compliment obligat.

La Sentència esmentada declara que no hi pot haver prohibicions generals d'oferir o fer vendes amb pèrdua, que no es poden regular excepcions d'aquesta prohibició basades en criteris que no estiguin recollits a la Directiva, que els estats membres no poden adoptar mesures més restrictives que les que preveu una norma de la Unió Europea, ni tan sols amb la finalitat de garantir una protecció més gran dels consumidors, i que la deslleialtat de la venda amb pèrdua s'ha de determinar cas per cas, atenent els criteris que fixa la mateixa Directiva. La regulació vigent sobre la venda a pèrdua que recull l'article 14 de la Llei d'ordenació del comerç detallista no s'adapta a aquestes exigències.

En conseqüència, urgeix la modificació de la seva regulació, tant per donar compliment al pronunciament del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i evitar l'obertura d'un procediment sancionador per incompliment del dret de la Unió Europea com perquè se

superi la inseguretats jurídica que ara hi ha en aquesta matèria per a un sector tan important per a l'economia espanyola com és el de la distribució comercial.

La nova regulació de la venda a pèrdua que estableix l'article 6 d'aquest Reial decret llei compleix la Sentència esmentada, ja que no estableix una prohibició general, encara que sí determinades limitacions, que són de conformitat amb el que disposa la Directiva del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de maig de 2005, sobre pràctiques deslleials de les empreses als consumidors en el mercat interior. També desapareix l'automaticitat de les sancions, i la càrrega de la prova recau en l'Administració, que, per poder sancionar, ha d'acreditar que la venda a pèrdua incorre en un dels supòsits que es recullen de manera taxativa, i que procedeixen de la mateixa Directiva i, per tant, són acords amb el dret de la Unió Europea.

D'altra banda, aquesta norma és respectuosa amb les competències autonòmiques, ja que les comunitats autònomes poden decidir com organitzar les inspeccions de comerç i/o de consum en funció dels seus interessos i efectius. Així mateix, la regulació segueix mantenint la definició tècnica de venda amb pèrdua, que facilita a les comunitats autònomes la seva funció d'inspecció i sanció, ja que els proporciona l'indici; però, atès que això no és suficient per imposar la sanció, s'ha d'acreditar que, a més d'haver-hi venda a pèrdua, aquesta és deslleial perquè s'incorre en els supòsits que determina la llei.

En segon lloc, entre les mesures adoptades en l'àmbit del comerç, mitjançant aquest Reial decret llei es porta a terme la modificació dels articles 38 i 62 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, amb l'objectiu de suprimir el Registre de franquiciadors i el Registre d'empreses de vendes a distància, que preveuen els articles esmentats.

Pel que fa al Registre de franquiciadors, actualment el regula el Reial decret 201/2010, de 26 de febrer, pel qual es regula l'exercici de l'activitat comercial en règim de franquícia i la comunicació de dades al Registre de franquiciadors. Arran de les decisions adoptades en la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques, el 2016 es va posar en marxa el Registre de franquiciadors telemàtic. Tanmateix, les aplicacions informàtiques en què se sustenta presenten carències greus. La seva utilització és complicada i poc intuïtiva per als usuaris i ha comportat la introducció de traves i exigències que s'havien superat.

D'altra banda, l'única informació que aquest Registre verifica és que l'empresa franquiciadora té la titularitat o el dret d'ús de la marca, qüestió que ja estava coberta per l'Oficina Espanyola de Patents i Marques. Cap dada més de les comunicades pels franquiciadors no és objecte de comprovació pel personal del Registre. No obstant això, l'incompliment de l'obligació de comunicació de dades i alta en aquest Registre que preveuen la Llei 7/1996, de 15 de gener, i el Reial decret 201/2010, de 26 de febrer, constitueix, segons l'article 65.1.r) de la Llei esmentada, una infracció greu.

Quant al Registre d'empreses de vendes a distància, està regulat en el Reial decret 225/2006, de 24 de febrer, pel qual es regulen determinats aspectes de les vendes a distància i la inscripció en el Registre d'empreses de vendes a distància, dictat en desplegament de les previsions de l'article 38.2 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista.

De tots els supòsits que la Llei d'ordenació del comerç detallista regula en el títol III com a vendes especials (vendes a distància, vendes ambulants o no sedentàries, vendes automàtiques i vendes en subhasta pública), l'única en què s'exigeix registre és en la modalitat de venda a distància, sense que hi hagi una justificació per a aquesta diferenciació.

L'article 5 del Reial decret 225/2006, de 24 de febrer, enumera les tècniques de vendes a distància que queden incloses en l'obligació registral, exceptuant-ne de manera expressa les empreses de serveis de societat de la informació quan únicament exerceixin la seva activitat a través d'Internet. De manera que les empreses que obligatòriament han de sol·licitar l'alta en el Registre d'empreses de vendes a distància són les que exerceixen la seva activitat comercial a través de tècniques com el catàleg, l'imprès, la carta normalitzada, la publicitat a la premsa amb cupó de comanda, el telèfon, la ràdio, la televisió, el visiófon, el videotext i el fax.

Igual que passa amb el Registre de franquiciadors, la informació que facilita el Registre de vendes a distància es basa únicament en les afirmacions de l'empresa, sense que hi hagi activitat de verificació de cap tipus, com tampoc no s'exigeix la presentació de cap documentació acreditativa.

S'han valorat els resultats escassos de la telematització del Registre de franquiciadors, el cost elevat del projecte esmentat, la càrrega que aquest ha comportat per als obligats, les limitacions que imposa la normativa vigent i la rellevància escassa de la informació que aquest proporciona. Així mateix, s'ha de valorar la rellevància escassa dels mètodes de venda a distància sobre els quals incideix l'obligació registral, que difícilment justificaria la despesa en recursos humans i materials que té assignats, i la inversió necessària per a la posada en marxa del Registre de vendes a distància en la seva versió telemàtica.

En vista d'això, i després de l'anàlisi de l'evolució del mercat en el sector, les necessitats reals d'aquest i les limitacions tant funcionals com competencials que presenten els dos registres, s'ha conclòs que aquests ja no compleixen la funció legal de política administrativa corresponent a la disciplina de mercat i dirigida a la protecció del consumidor que va justificar la seva existència, per la qual cosa, sobre la base de raons de supressió de traves per a les empreses, d'incentivació de l'activitat econòmica i de racionalització de recursos, s'ha adoptat la decisió de suprimir-los. Per tot això, i per l'existència d'un règim sancionador fort associat a l'incompliment de l'obligació de comunicació de dades, és d'urgència màxima que la solució definitiva s'adopti al més aviat possible, per a més garantia i seguretat jurídica dels sectors afectats.

Pel que fa a les beques del Programa de beques ICEX a la internacionalització, és necessari assenyalar que, d'acord amb la disposició final divuitena de la Llei 6/2018, de 3 de juliol, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2018, aquestes beques que fins aleshores eren regulades per la normativa interna de l'organisme públic de conformitat amb els principis de la Llei general de subvencions, queden sotmeses íntegrament a aquesta Llei, la qual cosa implica que la seva normativa reguladora s'ha d'ajustar al que estableix aquesta.

No obstant això, tenint en compte l'elevada dificultat conceptual i procedimental, fins i tot de viabilitat, que comporta l'adaptació de la normativa interna del Programa de beques ICEX a la internacionalització, mentre l'adaptació esmentada no es produeixi i als efectes de garantir la convocatòria per a l'any 2019, urgeix i és necessari recollir la previsió en la disposició transitòria quarta del Reial decret llei que per a la convocatòria esmentada no sigui aplicable el que estableix la disposició final divuitena de la Llei 6/2018, de 3 de juliol. Això constitueix una mesura de necessitat extraordinària i urgent, ja que, si no s'adoptés, no seria possible fer la convocatòria de beques en l'exercici 2019, la qual cosa impediria la realització de les activitats i funcions que són encomanades a l'ICEX, ja que no hi ha cap altre mecanisme que garanteixi l'any vinent l'activitat esmentada.

En conclusió, en vista dels fets descrits, en el conjunt de les mesures que s'adopten en l'àmbit del comerç concorren, per la seva naturalesa i finalitat, les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que exigeix l'article 86 de la Constitució com a pressupostos habilitadors per a l'aprovació d'un reial decret llei.

VII

Finalment, la norma inclou en les disposicions finals primera i segona, respectivament, sengles modificacions de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària, i de la Llei 28/2015, de 30 de juliol, per a la defensa de la qualitat alimentària, necessàries totes dues a l'efecte d'adequar l'ordenament jurídic estatal als últims pronunciaments del Tribunal Constitucional en la matèria.

En el primer cas, la Sentència del Tribunal Constitucional 66/2017, de 25 de maig, ha declarat nuls determinats aspectes puntuals de la disposició addicional primera de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, que regula l'Agència d'Informació i Control Alimentaris (d'ara endavant, AICA), i interpreta, davant l'ambigüitat del text legal, que el legislador estava envaint competències autonòmiques. En concret, s'ha declarat inconstitucional la lletra e) de l'apartat sisè de la disposició addicional esmentada, ja que atribueix en exclusiva a

l'AICA l'establiment i el desplegament del règim de control necessari per comprovar el compliment del que disposa la Llei. En conseqüència, és necessari concretar de manera expressa a la Llei 12/2013, de 2 d'agost, que l'àmbit d'aplicació d'aquesta funció de control que s'atribueix a l'AICA es limita al propi de l'Administració General de l'Estat. Tot això ha de permetre a aquest organisme fer una planificació dels seus controls i actuar proactivament davant la possible comissió d'irregularitats i no solament com a conseqüència de les denúncies que li siguin presentades.

D'altra banda, i també amb motiu d'un pronunciament judicial que ha generat un buit normatiu que urgeix omplir, aquest Reial decret llei introdueix en la Llei 28/2015, de 30 de juliol, un ajust concret als efectes de salvaguardar l'encaix correcte de les facultats de control dels poders públics en matèria de qualitat alimentària, un aspecte d'importància capital per a l'articulació adequada de la cadena alimentària a què s'ha fet referència. Així, la Sentència del Tribunal Constitucional 142/2016, de 21 de juliol, va anul·lar una part concreta de la Llei 28/2015, de 30 de juliol, considerant que contenia un detall excessiu en el tractament de les conductes tipificades, que hauria de permetre un desplegament normatiu més gran per les administracions autonòmiques en l'exercici de les seves competències. Com a conseqüència d'aquest pronunciament judicial, es va anul·lar, entre altres extrems, una part de la disposició transitòria única de l'esmentada, per la qual cosa és urgent articular de manera cognoscible el règim d'infraccions i sancions aplicable en aquests casos, garantir al mateix temps la seguretat jurídica dels operadors i els poders públics afectats i aconseguir amb això l'articulació efectiva entre sistemes sancionadors en matèria de qualitat agroalimentària. Aquesta inclusió, sense alterar l'esquema general que preveu la Llei, en completa el contingut i actua com a correlat lògic sectorial de les mesures que ja preveu amb caràcter general la legislació.

Les modificacions normatives anteriors s'enquadren sense dificultat en el concepte de necessitat extraordinària i urgent, ja que els canvis normatius que s'estableixen no es poden demorar a causa dels perjudicis que aquestes llacunes jurídiques generen en el funcionament correcte del mercat, derivats dels pronunciaments del Tribunal Constitucional. De la mateixa manera, la seguretat jurídica exigeix una solució ràpida d'aquesta circumstància, que doti de regles clares i cognoscibles el sector agroalimentari, amb la finalitat que tant els operadors com les entitats públiques no solament puguin actuar en la legítima confiança que concorren els requisits de validesa del seu marc regulador, sinó també amb garantia de la plena adequació de la regulació esmentada a les necessitats concretes de la seva estructura.

VIII

Tal com s'ha justificat cas per cas en els apartats anteriors, es considera que l'adopció del conjunt de mesures que preveu aquest Reial decret llei reuneix, per la seva naturalesa i finalitat, les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent exigides per l'article 86 de la Constitució com a pressupostos habilitadors per a la seva aprovació.

És necessari recordar que el Tribunal Constitucional, en la seva Sentència 142/2014, d'11 de setembre (FJ 5), va assenyalar «la rellevància, des de la perspectiva de l'article 86.1 CE, de l'ordenació dels processos que es desenvolupen en el sector energètic (SSTC 170/2012, de 4 d'octubre, FJ 6; 233/2012, de 13 de desembre, FJ 2, i 39/2013, de 14 de febrer, FJ 8)». Així, en relació amb la concurrència de la situació de necessitat extraordinària i urgent en l'adopció d'un reial decret llei, el Tribunal Constitucional assenyala que «la importància del sector energètic per al desenvolupament de l'activitat econòmica en general determina que la seva ordenació, introduint-hi reformes a fi de millorar el funcionament dels diferents subsectors que l'integren, sigui susceptible de constituir una necessitat la valoració de la qual entra dins de l'àmbit d'atribucions que correspon al Govern...».

La necessitat extraordinària i urgent també es deriva dels riscos que afecten la competitivitat del sector industrial espanyol, dels preus elevats de la factura elèctrica per a la indústria i, en particular, per a les indústries electrointensives, així com de les situacions d'incompliment dels requisits de seguretat i mediambientals exigits a vehicles i productes

industrials, i la vigència immediata dels quals és imprescindible perquè la modificació normativa pugui tenir l'eficàcia que es pretén. En concret, pel que fa a la modificació de sancions en matèria de seguretat industrial, és necessari recordar l'STC 3/1988, relativa al Reial decret llei 3/1979, de 26 de gener, sobre protecció de la seguretat ciutadana, en l'FJ 6 considera que l'establiment d'infraccions o sancions administratives per un decret llei no afecta l'article 25 de la Constitució: «... la utilització del decret llei per a la previsió de tipus d'il·lícit i les sancions corresponents no significaria una contradicció amb el que disposa l'art. 25.1, quan es configuri el decret llei, segons l'art. 86. 1 CE, com a "disposició legislativa" que s'insereix en l'ordenament jurídic (provisionalment fins a la seva convalidació, i definitivament després d'aquesta) com una norma dotada de força i valor de llei (STC 29/1982, de 31 de maig, fonament jurídic 2n)».

Quant a les mesures adoptades en l'àmbit del comerç, en primer lloc, urgeix la modificació de la regulació vigent sobre la venda a pèrdua que recull l'article 14 de la Llei d'ordenació del comerç detallista una vegada que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha declarat que no s'adapta a les exigències de la Directiva 2005/29/CE del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de maig de 2005, sobre pràctiques deslleials de les empreses als consumidors en el mercat interior. En segon terme, és necessària la supressió de les obligacions relatives als registres que contenen la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, i les seves normes de desplegament, les quals s'han revelat com a poc justificades constituint càrregues per a les empreses, però l'incompliment de les quals, tanmateix, pot ser objecte de sanció.

En definitiva, de tot això en resulta que el reial decret llei representa un instrument constitucionalment lícit, al mateix temps que pertinent i adequat per a la consecució del fi que justifica la legislació d'urgència, que no és altre, tal com reiteradament ha exigint el nostre Tribunal Constitucional (sentències 6/1983, de 4 de febrer, F 5; 11/2002, de 17 de gener, F 4; 137/2003, de 3 de juliol, F 3; 68/2007, F 10; 137/2011, F 7, i 189/2005, de 7 de juliol, F 3), que subvenir a una situació concreta, dins dels objectius governamentals, que per raons difícils de preveure requereix una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis, més quan la determinació d'aquest procediment no depèn del Govern.

A més, aquest Reial decret llei no afecta l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució, el règim de les comunitats autònomes, ni el dret electoral general.

Per tant, cal concloure que, en conjunt i en cadascuna de les mesures que s'adopten, hi concorren, per la seva naturalesa i finalitat, les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que exigeix l'article 86 de la Constitució com a pressupostos habilitadors per a l'aprovació d'un reial decret llei.

IX

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de les competències atribuïdes a l'Estat en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, d'acord amb el que estableix l'article 149.1.13a de la Constitució, ja que l'activitat industrial és una part de l'activitat econòmica, en què l'Estat té competència exclusiva per determinar les bases i la coordinació referent a qualsevol classe d'indústries. Així mateix, aquesta norma es dicta d'acord amb les competències estatals que estableixen els articles 149.1.7a i 17a sobre la legislació laboral i la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social.

D'altra banda, la norma es fonamenta en el títol competencial que reconeix l'article 149.1.25a sobre bases del règim miner i energètic, i s'adequa a la doctrina del Tribunal Constitucional en relació amb l'abast de les normes bàsiques en matèria d'energia respectant les competències que, si s'escau, s'atribueixin a les comunitats autònomes en els seus estatuts d'autonomia respectius.

Les mesures adoptades en matèria de comerç es fonamenten en els articles 149.1.6a i 8a de la Constitució, que atorguen a l'Estat la competència exclusiva per regular el dret mercantil de la competència i la legislació civil. Així mateix, aquestes mesures també

s'emparen en el títol competencial que atorga a l'Estat l'article 149.1.13a sobre bases i de coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

X

Aquesta norma s'adequa als principis de bona regulació que estableix l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. A aquests efectes, es posa de manifest el compliment dels principis de necessitat i eficàcia atès l'interès general en què es fonamenten les mesures que s'estableixen, i el reial decret llei és l'instrument més adequat per garantir-ne la consecució. La norma és concorde amb el principi de proporcionalitat perquè conté la regulació imprescindible per a la consecució dels objectius esmentats prèviament. Igualment, s'ajusta al principi de seguretat jurídica, és coherent amb la resta de l'ordenament jurídic, i s'hi estableix un marc normatiu estable, integrat i clar. Finalment, en compliment del principi de transparència, la norma identifica clarament el seu propòsit, i en aquesta exposició de motius s'ofereix una explicació de les mesures que s'adopten en els diferents sectors.

En virtut de tot això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució, a proposta de la ministra d'Indústria, Comerç i Turisme, de la ministra per a la Transició Ecològica i del ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació, amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 7 de desembre de 2018,

DISPOSO:

TÍTOL I

Mesures en matèria d'indústria

CAPÍTOL I

Mesures de foment de la competitivitat industrial

Article 1. *Modificació del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre.*

S'afegeix un nou apartat 6 a la disposició transitòria quarta del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, amb la redacció següent:

«6. Se seguirà aplicant la regulació per a la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu, vigent amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 27/2011, d'1 d'agost, d'actualització, adequació i modernització del sistema de la Seguretat Social, a pensions causades abans de l'1 de gener de 2023, sempre que s'acrediti el compliment dels requisits següents:

a) Que el treballador que sol·liciti l'accés a la jubilació parcial faci directament funcions que requereixin un esforç físic o un alt grau d'atenció en tasques de fabricació, elaboració o transformació, així com en les de muntatge, posada en funcionament, manteniment i reparació especialitzats de maquinària i equip industrial en empreses classificades com a indústria manufacturera.

b) Que el treballador que sol·liciti l'accés a la jubilació parcial acrediti un període d'antiguitat en l'empresa, almenys, de sis anys immediatament anteriors a la data de la jubilació parcial. A aquest efecte, es computa l'antiguitat acreditada en l'empresa anterior si hi ha hagut una successió d'empresa en els termes que preveu l'article 44 del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, o en empreses pertanyents al mateix grup.

c) Que en el moment del fet causant de la jubilació parcial el percentatge de treballadors en l'empresa el contracte de treball dels quals sigui per temps indefinit superi el 70 per cent del total dels treballadors de la plantilla.

d) Que la reducció de la jornada de treball del jubilat parcial estigui compresa entre un mínim del 25 per cent i un màxim del 67 per cent, o del 80 per cent per als supòsits en què el treballador rellevista sigui contractat a jornada completa mitjançant un contracte de durada indefinida. Els percentatges esmentats s'entenen referits a la jornada d'un treballador a temps complet comparable.

e) Que hi hagi una correspondència entre les bases de cotització del treballador rellevista i del jubilat parcial, de manera que la del treballador rellevista no pot ser inferior al 65 per cent de la mitjana de les bases de cotització corresponents als sis últims mesos del període de base reguladora de la pensió de jubilació parcial.

f) Que s'acrediti un període de cotització de trenta-tres anys en la data del fet causant de la jubilació parcial, sense que a aquests efectes es tingui en compte la part proporcional corresponent per pagues extraordinàries. A aquests efectes exclusius, només es computa el període de prestació del servei militar obligatori o de la prestació social substitutòria, amb el límit màxim d'un any.

En el supòsit de persones amb discapacitat en grau igual o superior al 33 per cent, el període de cotització exigít és de vint-i-cinc anys.»

Article 2. *Modificació de la Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria.*

La Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'article 34, que queda redactat de la manera següent:

«Article 34. *Sancions.*

1. Les infraccions se sancionen de la manera següent:

- a) Les infraccions lleus amb multes de fins a 60.000 euros.
- b) Les infraccions greus amb multes de fins a 6.000.000 d'euros.
- c) Les infraccions molt greus amb multes de fins a 100.000.000 d'euros.

El Govern, a proposta del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, pot actualitzar, mitjançant un reial decret, les quanties de les sancions.

2. Per determinar la quantia de les sancions, s'han de tenir en compte les circumstàncies següents:

- a) La importància del dany o deteriorament causat.
- b) El grau de participació i benefici obtingut.
- c) La capacitat econòmica de l'infractor.
- d) La intencionalitat en la comissió de la infracció.
- e) La reincidència.
- f) El nombre de productes posats en el mercat objecte de la infracció.
- g) El volum de facturació de l'entitat, inclòs el grup a què pertanyi.

3. L'autoritat sancionadora competent pot acordar, a més, en les infraccions greus i molt greus, la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i la prohibició de formalitzar contractes amb les administracions públiques, durant un termini de fins a dos anys en les infraccions greus i fins a cinc anys en les molt greus.

4. Les sancions imposades per infraccions molt greus, una vegada fermes, s'han de publicar en la forma que es determini reglamentàriament.

5. Sense perjudici del que disposa l'article 30.1, les accions o omissions que tipifica aquesta Llei que també ho estiguin en d'altres es qualifiquen d'acord amb la que comporti una sanció més elevada.»

Dos. Es modifica l'article 35, que queda redactat de la manera següent:

«Article 35. *Multes coercitives.*

Amb independència de les multes que preveuen els articles anteriors, els òrgans sancionadors, una vegada transcorreguts els terminis assenyalats en el requeriment corresponent relatiu a l'adequació de productes o instal·lacions al que disposen les normes o a l'obtenció d'autorització per a l'execució d'activitats, poden imposar multes coercitives, de conformitat amb el que disposa l'article 103 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La quantia de cadascuna d'aquestes multes no ha de superar el vint per cent de la multa fixada per a la infracció comesa.»

CAPÍTOL II

Mesures de suport per a la transició justa de la indústria electrointensiva

Article 3. *Xarxes de distribució d'energia elèctrica tancada.*

1. S'habilita el Govern a desplegar reglamentàriament la figura de la xarxa de distribució d'energia elèctrica tancada, per al subministrament d'electricitat a activitats industrials que, per raons fonamentalment de seguretat, estiguin integrades en àmbits geogràfics reduïts.

2. A aquest efecte, el Govern ha de desplegar en el termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei un reglament que reculli el procediment i els requisits que s'han de complir per a l'atorgament de l'autorització administrativa de les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancada. Entre aquests requisits s'han d'incloure, almenys, els relatius a la sostenibilitat econòmica i financera del sistema elèctric, la garantia de la seguretat en l'operació, l'evitació de la fragmentació i redundància en les xarxes per alimentar els consumidors, l'evitació de la discriminació entre grups de consumidors que reuneixin característiques similars, i la minimització de l'impacte ambiental provocat per les xarxes. L'autorització es pot revocar si es deixen de complir els requisits que s'estableixin per a la seva autorització.

El Reial decret assenyalat, addicionalment, pot regular aspectes relatius a la propietat dels actius, les condicions d'accés a les xarxes de distribució d'energia elèctrica tancades, els tipus de contractes i les obligacions econòmiques i tècniques amb el sistema elèctric.

3. Les xarxes de distribució tancades les ha d'autoritzar la Direcció General de Política Energètica i Mines del Ministeri per a la Transició Ecològica, amb l'informe previ de la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència, en què s'analitzi el compliment dels requisits que indica l'apartat 2 i, en particular, la sostenibilitat econòmica i financera del sistema elèctric.

Article 4. *Estatut dels consumidors electrointensius.*

1. En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, el Govern ha d'aprovar, mitjançant un reial decret, un Estatut dels consumidors electrointensius que reconegui les particularitats dels consumidors elèctrics amb un ús elevat de l'electricitat, un consum elevat en hores de baixa demanda elèctrica i una corba de consum estable i previsible.

2. L'Estatut dels consumidors electrointensius ha d'establir la caracterització d'aquests consumidors atenent variables objectives vinculades a les pautes i el volum de potència i energia demanades, així com la seva contribució potencial a una millor gestió tècnica i econòmica del sistema elèctric.

3. L'Estatut dels consumidors electrointensius ha de desplegar mecanismes a què es puguin acollir aquests consumidors, encaminats a mitigar els efectes dels costos energètics sobre la competitivitat, de conformitat amb la normativa comunitària, així com les obligacions i els compromisos que han d'assumir aquests consumidors en l'àmbit de l'eficiència energètica, la substitució de fonts energètiques emissores i contaminants, la inversió en R+D+I i l'ocupació, entre d'altres.

Article 5. *Obligacions dels beneficiaris d'ajudes a la indústria electrointensiva.*

1. Els beneficiaris de les ajudes a la indústria electrointensiva que preveuen l'article 4 i la disposició addicional sisena de la Llei 1/2005, de 9 de març, per la qual es regula el règim del comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle, han de mantenir l'activitat productiva durant un període de tres anys, a partir de la data en què es dicti la resolució de concessió de les ajudes.

2. S'entén que els beneficiaris incompleixen aquesta obligació de manteniment de l'activitat quan, durant el període de tres anys esmentat, incorrin en algun dels supòsits següents:

a) Procedeixin de manera efectiva a reduir en més d'un 85 per cent la seva capacitat de producció.

b) Es comuniqui la decisió empresarial d'acomiadament col·lectiu, de conformitat amb el que recull l'article 12.1 del Reglament dels procediments d'acomiadament col·lectiu i de suspensió de contractes i reducció de jornada, aprovat pel Reial decret 1483/2012, de 29 d'octubre, i que aquesta comunicació impliqui una reducció de més d'un 85 per cent de tota la plantilla.

No es considera incomplerta aquesta obligació en els supòsits de transformació, fusió, escissió o cessió global d'actius i passius sempre que l'entitat adquirent mantingui l'activitat en els termes que preveu aquest apartat. Tampoc no es considera incomplerta aquesta obligació quan el pressupost d'incompliment derivi d'un procediment de liquidació en el marc d'un procés concursal que preveu la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

3. L'incompliment de l'obligació de manteniment de l'activitat dins del període de tres anys, a partir de la data en què es dicti la resolució de concessió de les ajudes, és causa de reintegrament d'aquestes, per a la qual cosa s'ha de seguir el procediment que preveu el capítol II del títol II de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions.

4. Es poden excloure del reintegrament, en les condicions i d'acord amb el procediment que es desplegui reglamentàriament, les empreses industrials que, malgrat que hagin reduït la seva capacitat productiva o la seva plantilla en més d'un 85 per cent, ho facin de manera temporal durant el procés de recerca de nous inversors, sempre que aquest procés desemboqui en la represa de l'activitat productiva de la instal·lació i es recuperi, almenys, el 50 per cent de la seva producció i del seu nivell d'ocupació anteriors.

5. No poden obtenir la condició de beneficiaris d'aquestes ajudes les empreses en què concorri algun dels supòsits que estableix l'apartat 2 o que estiguin incurses en un procediment concursal de conformitat amb la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

TÍTOL II**Mesures en matèria de comerç sobre preus en la distribució comercial detallista i registres específics****Article 6.** *Modificació de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista.*

La Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'article 14, que queda redactat de la manera següent:

«Article 14. *Venda amb pèrdua.*

1. No obstant el que disposa l'article anterior, no es poden realitzar vendes al públic amb pèrdua si aquestes es reputen deslleials. Les vendes amb pèrdua es reputen deslleials en els casos següents:

a) Quan sigui susceptible d'induir a error els consumidors sobre el nivell de preus d'altres productes del mateix establiment.

b) Quan tingui per efecte desacreditar la imatge d'un producte o d'un establiment aliè.

c) Quan formi part d'una estratègia encaminada a eliminar un competidor o un grup de competidors del mercat.

d) Quan formi part d'una pràctica comercial que contingui informació falsa sobre el preu o la seva manera de fixació, o sobre l'existència d'un avantatge específic respecte a aquest, que indueixi o pugui induir a error el consumidor mitjà i li hagi fet prendre la decisió de fer una compra que, d'una altra manera, no hauria fet.

2. Als efectes que assenyalava l'apartat anterior, es considera que hi ha venda amb pèrdua quan el preu aplicat a un producte sigui inferior al d'adquisició segons factura, deduïda la part proporcional dels descomptes que hi figurin, o al de reposició si aquest és inferior a aquell o al cost efectiu de producció si l'article ha estat fabricat pel mateix comerciant, incrementats en les quotes dels impostos indirectes que gravin l'operació.

Les factures s'entenen acceptades en tots els seus termes i reconegudes pels seus destinataris, quan no hagin estat objecte d'objecció en el termini dels 25 dies següents a la seva remissió. En cas que no siguin conformes, es disposa sobre l'anterior un termini addicional de 10 dies per a la seva esmena i nova remissió de la factura rectificada corresponent.»

Dos. Es modifica l'article 38, que queda redactat en els termes següents:

«Article 38. *Concepte.*

1. Per a la qualificació de les vendes a distància cal atènyer-se al que disposa l'article 92 del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.

2. Per a l'exercici de les vendes a distància és aplicable el règim que contenen el títol III del llibre segon del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.»

Tres. Es modifica l'article 62, que queda redactat de la manera següent:

«Article 62. *Regulació del règim de franquícia.*

1. L'activitat comercial en règim de franquícia és la que es porta a efecte en virtut d'un acord o un contracte pel qual una empresa, denominada franquiciadora, cedeix a una altra, denominada franquiciada, el dret a l'explotació d'un sistema propi de comercialització de productes o serveis.

2. Amb una antelació mínima de 20 dies a la signatura de qualsevol contracte o precontracte de franquícia o lliurament per part del futur franquiciat al franquiciador de qualsevol pagament, el franquiciador ha d'haver lliurat al futur franquiciat per escrit la informació necessària perquè pugui decidir lliurement i amb coneixement de causa la seva incorporació a la xarxa de franquícia i, en especial, les dades principals d'identificació del franquiciador, la descripció del sector d'activitat del negoci objecte de franquícia, el contingut i les característiques de la franquícia i de la seva explotació, l'estructura i l'extensió de la xarxa i els elements essencials de l'acord de franquícia. Reglamentàriament s'han d'establir les altres condicions bàsiques per a l'activitat de cessió de franquícies.»

Quatre. L'article 65.1.a) queda redactat de la manera següent:

«a) Exercir una activitat comercial sense l'autorització prèvia en cas que aquesta sigui preceptiva, o no fer les comunicacions o notificacions a l'administració comercial que exigeix la normativa vigent.»

Cinc. L'article 65.1.c) queda redactat de la manera següent:

«c) Fer vendes amb pèrdua que siguin deslleials en els supòsits de l'article 14.1.»

Disposició transitòria primera. *Expedients en curs d'ajudes.*

El que disposa l'article 5 és aplicable als procediments de concessió d'ajudes en tramitació en què en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei no s'hagi dictat resolució de concessió de les ajudes per l'òrgan competent.

Disposició transitòria segona. *Condicions per a les instal·lacions que continguin refrigerants del grup A2L.*

Mentre no s'aprovi, mitjançant un reial decret, el nou Reglament de seguretat per a instal·lacions frigorífiques i les seves instruccions tècniques complementàries, en què s'estableixin mesures específiques per a les instal·lacions amb refrigerants de la classe A2L, segons la norma UNE-EN 378-1:2017, gasos refrigerants amb toxicitat baixa i inflamabilitat lleugera, és aplicable el següent:

1. Als sistemes de refrigeració compactes (sistemes de condicionament d'aire portàtils, frigorífics, congeladors domèstics, etc.) que continguin refrigerants de classe A2L amb càrrega de refrigerant inferior al resultat d'aplicar el factor 1,5 a $m1$ [$m1=Ll \times 4m3$], no se'ls han d'aplicar els requisits d'aquesta disposició ni les que puguin tenir en funció de la redacció actual del Reial decret 138/2011, en reconeixement que aquests refrigerants tenen una velocitat de combustió inferior, la qual cosa comporta una probabilitat d'ignició reduïda.

$m1$ és un dels factors límit que inclou la taula C.2 de l'annex C de la UNE-EN 378-1:2017, i LII el límit inferior d'inflamabilitat, que apareix a la taula E.1 de l'annex E de la norma UNE-EN 378-1:2017 en kg/m³. El multiplicador 4 es basa en una càrrega de 150 gr del refrigerant R-290.

2. Als sistemes de refrigeració no compactes, que continguin refrigerants de classe A2L, amb càrrega de refrigerant inferior al resultat d'aplicar el factor 1,5 a $m1$ [$m1=Ll \times 4m3$], en reconeixement que aquests refrigerants tenen una velocitat de combustió inferior, la qual cosa comporta una probabilitat d'ignició, se'ls ha d'aplicar únicament i exclusivament el següent:

L'execució, el manteniment, la reparació, la modificació i el desmantellament d'aquestes instal·lacions l'han de fer empreses frigoristes de nivell 1, de les que estableix el Reial decret 138/2011, de 4 de febrer, pel qual s'aproven el Reglament de seguretat per a instal·lacions frigorífiques i les seves instruccions, o les empreses instal·ladores que estableix el Reial decret 1027/2007, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament d'instal·lacions tèrmiques en els edificis (RITE).

L'empresa que faci la instal·lació ha de lliurar al titular del sistema o la instal·lació la documentació següent:

a) Un certificat en què figurin les dades de l'empresa instal·ladora, el fabricant, el model, l'any, el número de fabricació, la càrrega, la denominació i el grup del refrigerant emprat, així com les actuacions dutes a terme.

b) Manual d'instruccions.

3. El titular de les instal·lacions que utilitzin refrigerants pertanyents a la classe A2L, que no sobrepassin els límits màxims de càrrega de conformitat amb les taules C.1 i C.2

de l'annex C de la norma UNE-EN 378-1:2017 i que no requereixin mesures de protecció específiques segons l'anàlisi de riscos que preveu la norma UNE-EN 378-1:2017, diferents de les mesures addicionals que inclou l'apartat C.3 de l'annex C de la norma UNE-EN 378-1:2017, està exempt de contractar una assegurança de responsabilitat civil que cobreixi els riscos que es puguin derivar de la instal·lació, amb una quantia mínima de 500.000 €.

4. Les instal·lacions que utilitzin fluids pertanyents a la classe de seguretat A2L, que no tinguin cap sistema amb una potència elèctrica instal·lada en els compressors superior a 30 kW, o la suma total de les potències elèctriques instal·lades en els compressors frigorífics, de tots els sistemes, no excedeix els 100 kW i que no refredin cap cambra d'atmosfera artificial, les poden executar empreses frigoristes de nivell 1, de les que estableix el Reial decret 138/2011, de 4 de febrer, o les empreses instal·ladors que estableix el Reial decret 1027/2007, de 20 de juliol.

5. Per a les instal·lacions amb càrrega de refrigerant igual o superior al resultat d'aplicar el factor 1,5 a $m1 [m1=Ll \times 4m3]$, els equips de les quals utilitzin fluids pertanyents a la classe de seguretat A2L, que no tinguin cap sistema amb una potència elèctrica instal·lada en els compressors superior a 30 kW, o la suma total de les potències elèctriques instal·lades en els compressors frigorífics, de tots els sistemes, no excedeix els 100 kW i que no refredin cap cambra d'atmosfera artificial, han de comunicar a la comunitat autònoma la documentació següent:

a) Memòria tècnica de la instal·lació executada signada per l'instal·lador frigorista o tècnic titulat competent, en què es faciliti per escrit a l'usuari informació detallada dels equips: fabricant, model, tipus i càrrega de refrigerant i any de fabricació. Ha d'adjuntar un document del càlcul justificatiu que la instal·lació compleix les exigències de la norma UNE-EN 378-1:2017, quant a: dimensions del local, altura de muntatge de l'equip sobre terra, càrrega màxima admesa i mesures de seguretat adoptades. Aquest document ha d'estar signat pel representant legal de l'empresa frigorista o per un tècnic titulat competent en cas que no se sobrepassin els límits de càrrega segons estableixen les taules C.1 i C.2 de l'annex C de la norma UNE-EN 378-1:2017 o per un tècnic titulat competent si se sobrepassen els límits de càrrega o es requereix fer anàlisi de risc.

b) «Anàlisi de risc» de la instal·lació, en cas que no se satisfacin els criteris del punt anterior, és a dir, que se sobrepassi la càrrega màxima de refrigerant admesa d'acord amb la norma UNE-EN 378-1:2017, documentant si es tracta d'una zona d'extensió menyspreable (ED) segons la norma UNE-EN 60079-10-1; en cas contrari, s'hi ha d'aplicar el Reial decret 144/2016, de 8 d'abril, pel qual s'estableixen els requisits essencials de salut i seguretat exigibles als aparells i sistemes de protecció per al seu ús en atmosferes potencialment explosives. En aquest cas, la instal·lació l'ha de fer una empresa instal·ladora de nivell 2.

c) Certificat de l'empresa frigorista, signat pel seu representant legal, que confirmi que disposa de personal habilitat per a la instal·lació i el maneig de sistemes i instal·lacions que utilitzin gasos de la classe A2L, que està familiaritzat amb els requisits d'aquest tipus d'instal·lacions respecte a aquests refrigerants i ha rebut la formació necessària, i que la instal·lació i els seus components compleixen les condicions específiques que recomana el fabricant dels equips per a la utilització d'aquesta classe de refrigerants A2L.

d) Certificat de la instal·lació subscrit per l'empresa frigorista.

Els certificats que indiquen els apartats c) i d) anteriors es poden unificar en un sol document que inclogui tota la informació que exigeixen tots dos.

e) Certificat d'instal·lació elèctrica, que inclogui la part corresponent a la instal·lació frigorífica, signat per un instal·lador en baixa tensió.

f) Declaracions de conformitat dels equips de pressió i del sistema de canonades d'acord amb el Reial decret 709/2015, de 24 de juliol i, si s'escau, dels accessoris de seguretat o pressió.

g) D'acord amb el Reial decret 709/2015, de 24 de juliol, les declaracions de conformitat CE de la instal·lació com a conjunt, quan es tracti d'equips compactes, i per a la resta d'instal·lacions, de tots els equips de pressió inclosos, les declaracions de conformitat de les canonades quan apliqui.

h) Contracte de manteniment amb una empresa instal·ladora frigorista.

Disposició transitòria tercera. *Instal·lacions de cogeneració que utilitzin combustibles renovables o gas natural que han esgotat la seva vida útil reguladora.*

Les instal·lacions de cogeneració d'alta eficiència que utilitzin combustibles renovables o gas natural, i que superin la seva vida útil reguladora amb data posterior a l'1 de gener de 2018, poden percebre el terme de retribució a l'operació corresponent a la seva instal·lació tipus per l'energia que produeixin des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei i fins a un període màxim de dos anys a comptar de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei. Aquest dret a la percepció de la retribució a l'operació s'extingeix en cas que es desplegui reglamentàriament un règim regulador d'aquestes tecnologies.

Per a la percepció d'aquesta retribució, les instal·lacions de producció d'energia elèctrica amb cogeneració a les quals sigui aplicable aquesta disposició s'han de mantenir en el compliment de les condicions d'eficiència energètica i dels altres requisits que recull la normativa aplicable.

Disposició transitòria quarta. *Convocatòria del Programa de beques ICEX d'internacionalització per a l'any 2019.*

El que preveu la disposició addicional vint-i-sisena de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, no és aplicable a la convocatòria de les beques d'internacionalització empresarial de l'ICEX corresponent a l'exercici 2019. Durant l'exercici esmentat s'ha d'adaptar la normativa reguladora d'aquestes beques al que disposa la Llei 38/2003, de 17 de novembre, amb la finalitat que la normativa de subvencions sigui aplicable a les beques convocades el 2020.

Disposició addicional primera. *Informació no financera de les empreses amb treballadors acollits a la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu.*

Les empreses que utilitzin treballadors que s'hagin acollit a la modalitat de jubilació parcial amb formalització simultània de contracte de relleu que estableix l'apartat 6 de la disposició transitòria quarta del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, en la redacció feta per l'article 1 d'aquest Reial decret llei, han d'incloure entre la informació no financera que conté l'informe de gestió que preveu l'article 262.1 del text refós de la Llei de societats de capital, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2010, de 2 de juliol, el conjunt de mesures que hagin adoptat en el marc de la transició justa cap a una economia descarbonitzada.

Disposició addicional segona. *Avaluació de les mesures que estableix el Reial decret llei.*

Transcorreguts cinc anys des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, en col·laboració, si s'escau, amb els departaments ministerials competents, ha de portar a terme una avaluació de les mesures que estableix aquest. A aquests efectes, l'avaluació ha de contenir, almenys, els criteris que estableix l'article 3.2 del Reial decret 286/2017, de 24 de març, pel qual es regulen el Pla anual normatiu i l'Informe anual d'avaluació normativa de l'Administració General de l'Estat i es crea la Junta de Planificació i Avaluació Normativa.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

1. Queden derogades expressament les normes següents:
 - a) L'article 65.1.r) de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista.
 - b) El Reial decret 225/2006, de 24 de febrer, pel qual es regulen determinats aspectes de les vendes a distància i la inscripció en el Registre d'empreses de vendes a distància.
 - c) El capítol III, la disposició addicional primera, la disposició addicional segona, la disposició transitòria primera i la disposició transitòria segona del Reial decret 201/2010, de 26 de febrer, pel qual es regula l'exercici de l'activitat comercial en règim de franquícia i la comunicació de dades al Registre de franquiciadors.
2. Així mateix, queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquest Reial decret llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària.*

Es modifica la lletra e) de l'apartat 6 de la disposició addicional primera de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària, que queda redactada de la manera següent:

«e) Establir i desplegar, en l'àmbit de les competències que té atribuïdes per aquesta Llei l'Administració General de l'Estat, el règim de control necessari per comprovar el compliment del que disposa aquesta.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 28/2015, de 30 de juliol, per a la defensa de la qualitat alimentària.*

La Llei 28/2015, de 30 de juliol, per a la defensa de la qualitat alimentària, queda modificada en els termes següents:

- U. Se suprimeix la disposició transitòria única.
Dos. S'introdueix una nova disposició addicional cinquena amb la redacció següent:

«Disposició addicional cinquena. *Infraccions.*

La tipificació de les infraccions en matèria de qualitat alimentària és la que a aquest efecte es reguli per la legislació de cada comunitat autònoma en la matèria.»

Disposició final tercera. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

Mitjançant aquesta norma s'incorpora al dret espanyol l'article 28 de la Directiva 2009/72/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 13 de juliol de 2009, sobre normes comunes per al mercat interior de l'electricitat i per la qual es deroga la Directiva 2003/54/CE.

Disposició final quarta. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara dels articles 149.1.6a, 7a, 8a, 13a, 17a i 25a de la Constitució, que atribueixen a l'Estat competències en matèria de legislació mercantil, legislació laboral, legislació civil, bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, legislació bàsica i règim econòmic de la Seguretat Social i bases de règim miner i energètic, respectivament.

Disposició final cinquena. *Desplegament i execució.*

S'habilita el Govern per aprovar les disposicions necessàries per al desplegament i l'execució del que preveu aquest Reial decret llei.

Disposició final sisena. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 7 de desembre de 2018.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN